

CÓ TÊN NGƯỜI, NHƯNG MỘ LẠI VÔ DANH

*Chiếc C-47 màu đen không số
Cánh hơi nghiêng rồi lượn khỏi trong mây
Trời về khuya thăm thẳm dáng sao gầy
Rồi đèn đỏ thân tàu bùng bật mở...*

Hay như:

*Chuyến về Bắc cuối cùng không trở lại
Cánh hoa Dù xếp lại cuối chân mây
Những ngón tay cài tóc rối từ đây
Xa xôi lắm, suốt đời tìm đâu thấy...*

Đến như:

Rừng biên giới ôm hình hài gió bụi...

Tôi thâm đọc những bài thơ này trong đầu óc mình, dù giờ đã già nua, mà lòng rung rung. Ngậm ngùi, mắt cũng nheo lại, mũi thì đã khịt khịt lúc nào rồi! Mẹ nó, cái quỷ quái nào nó đang chi phối trong tâm hồn của lão già này nữa không biết? Cha tiên sư! Tôi mông lung, nghe như những tiếng gọi của bao nhiêu người ào về, đùa cười, thách nói, và những nơi đã từng đóng quân, nó vây lấy, đầy ắp trong muôn ngàn ý nghĩ của già này. Thằng tôi... đã một thời chinh chiến!

Đọc một bài trong LÀNG CÂU, viết cho một Toán NKT đã vĩnh viễn nằm xuống ở một nơi nào đó trong muôn nẻo của

rừng Trường Sơn, tôi thật sự bù ngùi, nghĩ về thân phận những anh em đồng đội xưa đã một thời là những Toán viên của một đơn vị nào đó... ngày xưa. Vâng, ngày xưa!

Vâng, năm 1969, sau 3 cuộc HQ Delta 44-45-46 thuộc vùng I Chiến thuật, từ Mai Lộc, Khe Sanh, chúng tôi được C-130 đưa tới phi trường KONTUM. Trong cái nắng quái quỷ, cũng còn một số nhà tiền chế dành cho BCH. B4 đã lo lều bạt cho các T, vác trên vai ghé bỏ vào sam ngủ. Việc đầu tiên là kéo nhau đi tới Sông Dakpla tắm cái đã! Con khi, trên trời thì nắng gắt bỏ cha, những người xuống giòng sông, mẹ ơi, lạnh như nước đá mới lạ! Hà hà, trên một khoảng sông, những cô gái Thượng ngực trần đang tắm trên chỗ chúng tôi xuống. Có đứa nghịch chạy lên phía trên tắm, hay thật, mấy cô hai tay che vú vận váy vào, và lại chạy lên phía trên giòng nước mà tắm! Khi thật, sau mới biết là con gái Thượng không bao giờ tắm dưới giòng của con trai, hi hi! Quanh đi chỉ có hai ngày nhong được ra phố Hàng Keo chơi, rồi các T bắt đầu nhận lệnh HQ. Cũng từ lần kéo nhau ra Hàng Keo mới gặp Minh 'lai', nó cũng vừa 'ra rừng' sau một lần nhảy. Theo lời nó lúc đó, nó đóng quân bên kia cầu Dakpla, B15. Gặp nhau trong khi đang đi tìm 'em mát mẻ'. Hi hi, nhìn nó, những nốt tàn nhang trên mặt vẫn rõ, da nó đỏ au cùng với màu tóc hung vàng. Hà hà, rồi cũng chỉ một lần, lần đầu và cũng là lần cuối! Sau này 1970 và 71, chúng tôi lên hai lần HQ tại Dakto, nghe tin nó đã nằm xuống một nơi nào đó. Mộ phần không có... và VÔ DANH!

Tôi nhận lệnh HQ cùng 3 T nữa, trong đó có T của Ng H Hùng (T7), còn mấy T khác, giờ quên rồi! Hai T khác nhảy trước chúng tôi một ngày, vùng 'Ngã ba biên giới'. Bay chọn bãi, về lãnh lương khô, làm lại, vứt hết hộp thiếc đi, chỉ có còn là những lon trái cây mà thôi. Bản đồ, thuốc men, đạn dược, 2 máy TT, 1 PRC-25 do một T/viên sẽ đeo theo T/trưởng, và 1 máy ảnh Petri cùng UT-10 do tôi giữ. Đây cũng là lần cuối tôi nắm T/phó, còn từ đó về sau này, tôi nắm Quyền T/trưởng. Tôi và Th/u Nguyễn Văn Tôi đưa những lon 'tuna' cho 3 đứa ở nhà làm giùm, tôi và T/trưởng phải đi chọn LZ trước. Ngày sau, lên

thuyết trình trước giờ lên máy bay, cũng như nhận thêm lệnh nào đó của CHT.

Từ phi trường Kontum bay tới khu vực T cũng trên nửa tiếng, ngồi ê cả đít. 16 giờ hôm đó lên đường. Từ trên cao nhìn xuống, rừng núi chập chùng, màu xanh đen của núi rừng phía dưới đoàn trực thăng. Mãi cho tới khi nhìn thấy những vách núi màu đỏ quạch, bên kia của một con sông nhỏ, sông Tchepone, khi thật, tới nơi rồi! T/trưởng ngo chúng tôi hát cái đầu ra hiệu, mọi người thể ngồi xôm, sẵn sàng, đột nhiên máy bay over lao xuống, bụng thót lên. Cây cối dâng ào trong tầm mắt, chao đảo một chút, dưới là một khoảng cỏ tranh cao, cả 5 thằng lao xuống, té lăn trong khi trực thăng đã bốc ào lên cao và mất hút. Tiếng của đoàn trực thăng xa dần, yên lặng. Chỉnh đốn lại một chút, 'go' thôi! B1 Bài dẫn đầu, T/trưởng và 2 binh sĩ nữa, tôi sau cùng. Nhìn qua địa bàn... rồi 'u' tuốt, cùng nhau biến mau khỏi bãi, hà hà! Tiếng Th/u Tôi khào khào báo cáo: OK, bình an, và T zulu. Trên đường di chuyển, thỉnh thoảng lại nghe tiếng súng vọng tới: khi thì 1 tiếng, lúc thì 2, khi xa, khi gần... Con bà nó, nó đang báo cho nhau đây mà, hà hà! Những tán cây rừng vùng 3 Biên giới này, tán lá tít trên cao, mẹ kiếp, còn dưới đất thì trống hoác, cây nhỏ gần như không có, nhìn có thể thấy cũng cả 100^m! Bọn tôi di chuyển cũng cả cây số mới dừng lại nghỉ. Thằng này ngồi đối mặt thẳng kia, để nhìn được bao quát chỗ nghỉ. Tên nào cũng móc thuốc ra hút, tộp ít ngum nước, cái zippo bật nhẹ cho tiếng kêu của nó bót vang! Hít một hơi thuốc. Ôi, khà, tuyệt vời!

Ngày hôm đó chúng tôi đi khá xa, không một dấu vết của con đường lớn nhỏ nào. Gần tối, T lên một ngọn núi kiểm chỗ qua đêm, dĩ nhiên là không xuống thấp, gần những con sông, nguy hiểm; bọn vẹm hay trú quân bên những giòng nước mà, hà hà, ngu chi mà xuống gần! Chỉ khi nào phát hiện thì mới lò dò tìm cách xen vào, ghi lại hình ảnh, hay để check cho B-52 làm việc thôi!

Qua một đêm an lành, sáng vừa thức dậy, ô là là, hình như có tiếng gì giống tiếng người nói, nghe không rõ, cũng không

xa lắm! Tôi bám vai B1 Khiêm, mang máy PRC-25, chỉ chỉ cho nó về hướng tôi nghỉ ngơi. Cả T ráng mắt và tai, nhẹ nhàng luồn tay vào ba lô đã để gối đầu qua đêm. Thôi rồi, có tiếng cành cây gãy, nghe cũng gần rồi! Tư thế mọi người sẵn sàng. Tôi hơi nhòm người lên, một chân quỳ, mắt dán vào chỗ đang phát ra tiếng động. Hê, con mẹ nó, 1 rồi 2 gương mặt hiện ra, may mắn là chúng đang ngo về một hướng khác chỗ chúng tôi. Tôi siết cò, bao nhiêu lo lắng, hồi hộp, theo tiếng nổ dồn của loạt đạn M-16 trút hết mọi thứ! Cũng chẳng biết tại nó có mấy tay, cũng không thể nào biết nó có xả loạt đạn nào vào T hay không, vừa bắn... và vừa lao người hướng đối nghịch bọn nó. Tiếng ông Th/u Tôi:

- Mày dẫn đầu đi, 180!

Tôi lao lên trước, vừa di chuyển vừa xem địa bàn. Cây rừng quá thưa thớt, ngo lại, OK, đủ 5 thẳng. Cũng chẳng hiểu mình cười cái gì nữa, Th/u Tôi đi ngay bên cạnh:

- Đứt mẹ nó ‘ống liên hợp’ rồi!

Tôi lắc đầu:

- Vọt khỏi đây cái đã!

Lúc này con nhà Bài hoàn hồn, nó chạy nhanh lên trước:

- Ông đi sau đi, xóa dấu kỹ vào, tôi làm không được!

Tôi hơi dừng lại, thẳng Khiêm mang máy đi áp tôi, nhìn nó tôi muốn cười! Con khỉ mẹ nó, cái ống liên hợp vẫn móc trong giầy ba chạc, máy thì đã đeo vào vai, nhưng sợi giầy thì tòn teng dưới thắt lưng đeo đạn của nó! Chúng tôi ‘làm’ một hơi... mãi khi mệt và đói bụng... mới dừng lại bên một triền núi. Lúc này Th/u Tôi và tôi mới cho cả T nghỉ, đem bản đồ ra, ước tính số nhà hiện tại của T, bàn với cả T, sẽ đi men theo triền núi, không xuống cũng như không lên đỉnh. Nhìn trên bản đồ, có một khoảng bên triền núi, màu xanh lợt hơn, có những khoang trắng, T quyết định nhắm vào điểm đó mà di chuyển.

Trong lúc cả T di chuyển, những tiếng súng vọng tới, cứ 2 phát một, triền dài theo con sông phía dưới mà trên máy bay

đã thấy hôm qua. Tiếng máy của OV-2 trên đầu cứ thỉnh thoảng lại hú máy lên, biết là nó đang kêu gọi T báo cáo tin cho nhà, khô nổi đành chịu! Tôi lấy URT-10 ra, bấm 'on' rồi đợi, tiếng máy phát ra 'ót ót ót' phải bịt bốt lại, nó chỉ một loại tiếng mà thôi, không thể nào cho nhỏ to được! Cũng chẳng có tín hiệu trả lời nào, tôi tắt máy. T vội ăn cơm, nghỉ chừng 30 phút, và nhắm hướng đã định...

Cũng chẳng biết bao lâu và bao xa, khi thăng Bài ngồi xuống và chỉ ra phía trước, T ngồi xồm cùng nhau và quan sát kỹ. Xa về trước, khoảng hơn 50^m, là một vạt những cây như sậy, không còn trông như trong rừng đang đi. T dàn hàng ngang, cứ từ từ chuyển từ gốc cây này sang gốc cây khác. Giáp với đám lau sậy đó, nghe ngóng một lúc, và tìm cách chui vào. Người lách trước, kẻ sau cùng là thăng tôi, cứ lui... và kéo lại, phủ lại mớ lá khô, vết dẫm, cho giống như... chưa có gì xảy ra. Chắc cũng hơn 200^m, T quây một vùng, khoảng 6^{m²}, ngồi đối nhau. Th/u Tôi, tôi, và cả B1 Khiêm, lúc này mới coi kỹ dấu đứt của 'ống liên hợp'. Thật may mắn, bọn Mèo nó làm cũng dễ sửa, giấy có màu riêng cả, thế là lấy dao ra, cắt, tuốt, se nối giấy nào, màu nào vào màu đó, xé tấm vải nhựa, quấn vào, bật quẹt hơi và bóp lại, hà hà, thử liên lạc, bật chế độ 'trừ nguy âm', Thăng Khiêm cứ gọi... và đợi:

- Trùng Dương nghe Bắc Cái, bạn có gì?

Ô la la, xong rồi! T/trưởng báo số nhà và sự việc... Hồng hà 3, Lê lai 7, Anh dũng 1, Tư tưởng 5...

Một lúc sau, tiếng của ông Th/u Cao liên lạc trên OV2 gọi:

- Chuẩn bị, 1 siragon nữa, chuồn chuồn over!

Thật sự lúc này, vui có rồi, nhưng cũng thế nào ấy, coi như T đã bị lộ, thất bại trong nhiệm vụ rồi! Đành chịu.

Khoảng 17 giờ máy bay đến, vẫn còn ánh nắng. Tôi 'nhấp' gương cho cả đoàn trực thăng. Th/u Tôi gạt đầu, cho biết là nó đã thấy mình. Rồi... những tràng đạn M-60, M-79, và những trái Rocket 75 nổ quanh T, truyền hơi ấm cho mọi người. Một

chiếc từ đâu, sát ngọn cây trờ tới, thang giầy bung ra, T chụp và leo lên, thằng tôi sau cùng. Chưa leo vào sàn trực thăng thì nó đã cất bông lên. Một chút rồi tất cả yên vị, 2 tên Mèo bắn M-60 giờ ngón tay cái ra cười, cộng chung với lon ‘cô’! Hi hi xong việc, chẳng biết về nhà xét như thế nào, thầy kệ, uống ngụm ‘cô’ khe cô, vui rồi!

Ngày hôm sau, tôi phải đem những băng đạn của B1 Bài và của một tay nữa quên tên, cho CHT coi. Viên đạn AK xuyên qua 2 băng đạn, mà may mắn không có ai bị gì, ngay cả thằng tôi đã khai hỏa đầu tiên. Quả đúng như nhiều người đã nói: “đạn tránh người, chứ người sao tránh đạn”, phải vậy không nữa?

Hôm sau, còi trong CCHQ lại hú, T nào đó đã bị đụng như T tôi! Đoàn trực thăng ra đi, từ trưa, mãi đến gần tối mới về: không có ai bước ra! Từ 2 chiếc trực thăng chuyên chở các T đi và về, không có người bước xuống: T7, đã không có ai về!! Đã... NGHÌN THU NĂM LẠI... NÚI RỪNG ATOPEU!!! AMEN.

Chút khói hương cho ĐỒNG ĐỘI tôi.

21/09/15.

LC.

